

... alebo o najdôležitejšej etape na ceste ku komunite, ktorá dáva zmysel celému malému spoločenstvu

BOŽIE SLOVO:

(Gal 5,15-16 SSV)

Čítanie z listu sv. apoštola Pavla Galaťanom: *ak sa medzi sebou hryziete a žeriete, dajte si pozor, aby ste sa navzájom neponičili.* ¹⁶ *Hovorím však: Žite duchovne a nebudete splňať žiadosti tela.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 71, 73, 60, 74, 311, 421)

Tretia etapa cesty ku komunite – čiže v prípade Cirkvi k dokonalej Trojičnej jednote v Kristovi – sa v terminológii psychológa a odborníka na vzťahy komunit Scotta Pecka nazýva *prázdnota*. Prázdnota – to je most medzi konfliktom *chaosu* a hlbokým pokojom a jednotou lásky *komunity*. Cirkev, ktorá je *spoločenstvom svätých*, existuje súčasne na zemi i vo večnosti. Bojujúca Cirkev na zemi je cirkvou v stave *chaosu*, čiže *boja* – preto je bojujúca. A týmto bojom je práve úsilie o onú *prázdnotu*, o ktorej hovorí Scott Peck. Preto v Cirkvi tu, na zemi, nájdete všetky znaky a prejavy *chaosu*, aj konflikty, aj hnev, aj urazené odchody preč či svärenie sa, ako to videl už Pavol v galatskej farnosti, ktorej písal slová z dnešného úvodného úryvku. Oslávená Cirkev v Nebi je potom cirkev, ktorá už je očistená, ktorá svoj boj už vybojovala, zvíťazila a je dokonalou komunitou v Dokonalej Komunitě Trojice. Bez konfliktu chaosu by nebolo etapy prázdnoty. A bez nej by nikdy nenastala komunita, čiže jednota lásky, ktorá je životom Neba. O čo teda v etape prázdnoty ide?

V prvom rade o poznanie, že **PROBLÉM JE VO MNE**. Ježiš hovorí, že nás Nebeský Otec „dáva slnku vychádzať nad zlých i dobrých a posielá dážď na spravodlivých i nespravodlivých.“ ⁴⁶ *Lebo ak milujete tých, ktorí vás milujú, akú odmenu môžete čakať?“* (Mt 5,45-46) Ak by sme boli dokonalí a svätí ako Otec v Nebi, bez problémov by sme aj my milovali ľudí bez ohľadu na to akí sú, čím sú, čo robia, ako sa správajú – tak, ako sám Syn Ježiš Kristus, ktorý „zomrel v určenom čase za bezbožných, keď sme boli ešte bezmocní, ... keď sme boli nepriateľmi.“ (Rim 5,6-10). Miloval nás „nie pre spravodlivé skutky, ktoré sme my konali, ale zo svojho milosrdenstva.“ (Tit 3,5) Etapa chaosu iba odhaľuje zlo, ktoré je v nás, ako vraví aj Ježiš, že „znútra, z ľudského srdca, vychádzajú ... všetky tieto zlá.“ (Mk 7,21-23) Nebyť chaosu a konfliktu, možno by sme toto zlo v sebe nikdy neobjavili a žili by sme v ilúzii onoho mýtnika z Chrámu, že akí sme dobrí a skvelí. Ale spoločenstvo nemilosrdne odhalí zlo, sebeckosť, pýchu, namyslenosť ale aj hlúposť a ostatné nedostatky, ktoré v nás sú. Vďaka tomu ich spoznáваме, môžeme si ich priznať – a zomrieť im, zanechať ich. Preto *prázdnota* – pretože sa v tejto etape *vyprázdňujeme* od nášho *ega*, od nášho starého ohavného telesného vonkajšieho človeka, splodeného z hriechu, ako ho Písmo nazýva. Problém teda nie je v tom, že ja, *dobrý, múdry a zbožný človek*, som sa dostal do spoločnosti *zlých, hlúpych a tvrdohlavých ľudí*. Problém je v tom, že ja sám som zlý. Z toho potom vyplývajú ďalšie dôležité závery:

JEDINÝ, KOHO MUSÍM ZMENIŤ, SOM JA SÁM. Nato mi Pán dal dar spoločenstva – aby som s jeho pomocou spoznal zlo ukryté vo mne, napriek hanbe a bolesti si ho pokorne a úprimne priznal, v sile Božej milosti ho zanechal a tak dosahoval spásu – večný život v Oslávanej Cirkvi v Nebi. Bez spoločenstva by som to nikdy nedokázal – čo je ďalší dôvod, prečo „*mimo cirkvi nieta spásy*“. Toto je podstata boja Cirkvi *bojujúcej*: bojujeme v sebe i medzi sebou so starým sebeckým človekom, so zlom a hriechom. Toto je ten najzákladnejší boj nás kresťanov – a odohráva sa práve v spoločenstve!

JEDINÝ, KOHO MÔŽEM ZMENIŤ, SOM TIEŽ IBA JA SÁM. Každý človek môže zmeniť iba sám seba a každý sa musí zmeniť sám. Nikto nemôže zmeniť mňa a ja zase nedokážem zmeniť nikoho okrem seba. Musíme zanechať všetky pokusy meniť iných. Namiesto toho mením seba tak, aby som – po vzore Krista a nášho Nebeského Otca – miloval a prijímal ostatných takých, akí sú.

NEZABÚDAJME NA KRISTA! Od všetkých ostatných spoločenstiev sa komunita Cirkvi líši práve tým, že jej súčasťou a členom je v prvom rade sám Jednorodný Syn, Kristus Ježiš. A On jediný seba nijako a v ničom meniť nemusí, pretože On jediný je dokonalý, On jediný je dobrý, On jediný nielen má pravdu, ale Je Pravdou, Cestou aj Životom.

PRETO NEHLADÁME SEBA, ALE KRISTA. Konflikt chaosu je spôsobený tým, že sa snažíme presadiť seba, svoje očakávania, názory, postoje, myšlienky. V etape prázdnoty sa toho vzdávame. Miesto toho spoločne, úprimne a veľmi pokorne hľadáme Krista – konečne pripravení meniť seba, meniť svoje názory, myšlienky, očakávania, život, konanie, meniť všetko podľa Krista, Jemu sa prispôbiť, aby sa tak On a len On presadil v našich srdciach i v našom spoločenstve, aby sme tak boli „*zhromaždení v Jeho mene*“ (porov. Mt 18,20) a nie každý sám vo svojom mene.

NAVZÁJOM SI POMÁHAME tým, že nielen sami jeden pred druhým sme v reči, konaní i správaní sa otvorení, *priezrační*, nič nehráme, nič nezakrývame, ale aj tým, že to aj od druhých úprimne prijímame. Jedna z veľkých služieb spoločenstva je v tom, že nás upozorňuje na naše chyby, nedostatky, odhaľuje zlo a omyly a pokrútenosti, ktoré v nás sú. Znakom toho, že už pomaly vyrastáme z detských plienok a začíname byť pripravení na „*pevnú stravu*“ (porov. 1Kor 3,1-3) je práve to, že nás kritika iných neuráža, neobhajujeme sa pred nimi, nehádame sa – ale s vďakou ju prijímame, s pokorou uvažujeme o tom, čo hovoria a úprimne priznávame a vyznávame zlo a nedostatky, ktoré sme s jej pomocou objavili, aby sme ich mohli s pomocou bratov a sestier v spoločenstve prekonať, ako nás nabáda aj Písmo: „*navzájom [sa] poučajte a napomínajte*“ (Kol 3,16). Amen!

DO PRAXE:

1.: UVAŽOVANIE:

Psychológ a teológ John Powell SJ hovorí, že láska znamená tri kroky:

BYŤ DRUHÉMU OPOROU – čiže prijímať ho takého, aký je, milovať ho takého, aký je, stáť pri ňom bez ohľadu na to, aký je, byť mu verný a dávať mu najavo: „Si pre mňa dôležitý, tvoje šťastie je pre mňa dôležité, zaujímam sa o teba, mám ťa rád!“ Stephen Covey by k tomu dodal, že praktický spôsob, ako s tým začať je *záujem a počúvanie*, jeden z jeho slávnych siedmych návykov znie: „Najprv pochopiť, až potom byť pochopený.“ Toto je podstata biblického NZ slova pre *odpustenie* (katechéza 30/550).

DODÁVAŤ MU ODVAHU MENIŤ SA A RÁŠŤ. Nie tlačiť ho do toho, ale dodať mu odvahu k tomu, aby si sám uznal nedostatky, sám uznal potrebu meniť sa a sám sa k zmene a rastu odhodlal.

VYZVAŤ HO K ZMENE – keď už je pripravený, vyzvať ho, pozvať, aby to urobil: Neboj sa, som s tebou! Urobíme to spolu (ak sa to dá) Ak uspeješ, budem sa celým srdcom radovať s tebou. A ak nie – neboj sa, som s tebou, neopustím ťa, podržím ťa!

Toto je komunita, toto je láska, ale toto je aj spôsob konania a lásky Ježiša Krista (porov. bunková katechéza č. 116)

2.: KONANIE:

Ste už v chause?

Ak hej, tak výborne!

Môžete hneď začať s aplikovaním toho, čo sme dnes spoznali. A obzvlášť si vryte do pamäti tieto tri veci:

1) **MENÍM SEBA.** Aj keď to bolí, aj keď som zahanbený pred tvárou ostatných, aj keď to ponižuje, aj keď je to ako zomierať.

2) **NEMENÍM NIKOHO INÉHO.** Nijako. Ani otvorene, ani skryto. Nemanipulujem. Netlačím. Rešpektujem. Prijímam a usilujem sa ho milovať takého, aký je – a byť mu láskavým bratom (sestrou) podľa návodu Johna Powella, vo veľkej trpezlivosti a pokornej miernosti a zhovievavosti.

3) **SPOLU HĽADÁMÉ KRISTA,** poctivo a veľmi úprimne. Nepresadzujem seba. Nehľadám seba. V ničom a nijako.